

Мобилизацията на полка.

Съгласно заповѣдта отъ 17 септемврий 1912 година за общата мобилизация на българските войски, всички запасни войници и офицери, получили назначение въ полка, трѣбваше въ най-късъ срокъ да се явятъ въ частитѣ си и следватъ вече заповѣдитѣ на своето начальство.

Благодарение всеобщата радостъ, мобилизирането на полка стана много бързо. Градътъ Сливенъ бѣше се преобразилъ. Казармитѣ бѣха тѣсни за запаснитѣ. Плаца не можеше вече да служи за обучение. Гдето и да се обърне човѣкъ, все войници вижда и всички бързатъ запѣхтяни да не се закъснѣе ни минута. Ония, които казарменитѣ помѣщения не можеха да прибератъ, бидоха настанени изъ града. Всичко бѣше добило боенъ видъ. Градътъ представляваше воененъ лагеръ съ всѣхитѣ си интересни и весели черти. Площадитѣ служиха нѣколко дни за произвеждане учения — тамъ бѣха и ротнитѣ казани, тамъ имаше по цѣла нощъ войници около запаленитѣ огньовете. На тѣлпи, тѣлпи, прииждаха запаснитѣ войници начело съ гайди и пѣвци, на дълги върволици а следъ тѣхъ се точеха стари майки, невѣсти деца.

Първитѣ три дни минаха въ разпредѣление хората въ ротитѣ, назначаване командния персоналъ и стѣкмяване обозитѣ.

Съ заповѣдъ по полка № 2 отъ 18 септемврий 1912 г. обяви се списъка на офицеритѣ, офицерскитѣ кандидати и подофицеритѣ, които по случай мобилизацията сж на лице въ полка.

Съгласно сжщата заповѣдъ, общото число на долнитѣ чинове на тази дата е било: 4795 човѣка отъ които, по силата на заповѣдта за съсрѣдоточението на полка, на 21 септемврий с. г. потеглиха 2365 човѣка — първи ешалонъ, на 22 с. м. 1174 втори ешалонъ и 1256 — трети ешалонъ.

На 5 октомврий се обяви войната и заповѣдта за нейното обявяване заварва полка отдѣленъ отъ дивизията и временно подчиненъ на началника на 9-а пех. Плѣвенска дивизия въ състава на II-а южна армия. Полкътъ взе лѣвиятъ флангъ и при с. Константиново, изравненъ съ общия фронтъ, се приготви за преминаване на границата.

Вечерътъ на сжщия день, полка прекара разположенъ около селото, очаквайки съ трепетъ заповѣдъ за настѣпление. Недалечъ се очертавахи контуриитѣ на Митническия пунктъ и задъ него, висотитѣ при с. Фикелъ.

Само онзи, който е преживѣлъ първитѣ минути при преминаването на турската граница, само той знае какви чувства вълнуваха тогава тази жива верига отъ сиви хора, която, подобно на нѣкаква исполинска змия се бѣше простнала отъ Черно море до Осоговскитѣ висоти.

Огньоветѣ бѣха загасени, заповѣдано бѣше да се не вдига шумъ. Една религиозна тайнственостъ се носеше надъ заспалитѣ хълмове. Природата сѣкашъ се бѣше смутила отъ